

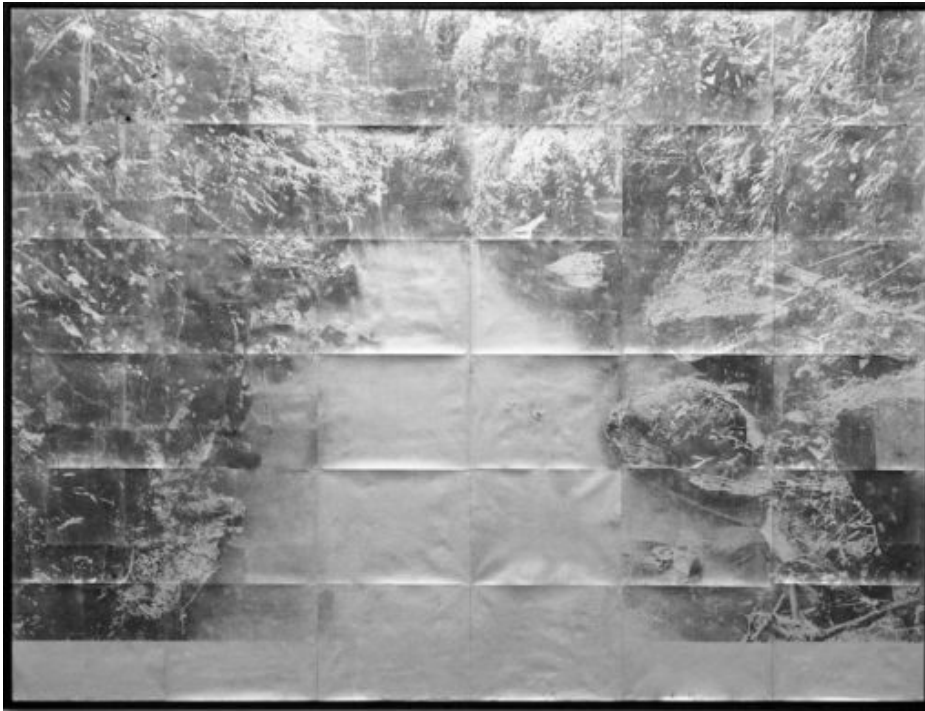
Der, hvor ferien aldrig ender

Af Louise Steiwer

The Long Vacation or the Mystery of the Crates

Albert Grøndahl

Sunday-S Gallery, København
13. januar - 3. marts 2017

Albert Grøndahl, *River M, trail*, 2016. Emulsion på bladsølv, 162 X 124 cm.

Ud fra et kommercielt perspektiv kan fotografiet være et tricky medie at håndtere. Det kan i princippet reproduceres i det uendelige og savner derfor ofte det direkte håndværksmæssige aftryk, der er med til at give det status som unikt, autentisk kunstobjekt. Det er ligesom for glat, for meget instagram og for lidt vred ung mand i et fugtigt kælderatelier.

På Sunday-S i Amaliegade udstiller danske Albert Grøndahl, der er uddannet på Kunstakademiet i Antwerpen i 2015, en række værker, der gør alle de indsigelser man som samler kunne have overfor det fotografiske medie til skamme. Man finder næppe fotografi i en mere værkagtig, objekt-lækker indpakning end på Sunday-S, der er sidste skud på det kunstimperium, der er ved at samle sig omkring samlere, blogger og Code Art Fair-kurator Peter Ibsen.

Vi befinder os indenfor traditionelt rejsefotografi, hvor palmetræerne svajer i brisen ved en eksotisk strandbred, maleriske antikke ruiner rejser sig og sceniske vue over snedækkede bjergtinder bringer løfter om en verden langt fra det regnvåde København udenfor galleriet. Der er en flygtig, lidt drømmende stemning og et sværmerisk blik, der ikke søger at afkode det fremmede, men snarere at lade sig forføre og rive med af andetheden og mystikken ved alt det, der ikke er velkendt. Billederne er taget på Grøndahls rejser, men de helt klassiske motiver og kompositioner er så tilpas tidsløse til at enhver fornemmelse af indeksikalitet opløses. Vi er i rejsekatalogernes fiktionsunivers, hvor sandstranden altid er hvid og mennesketom, og ferien aldrig ender.

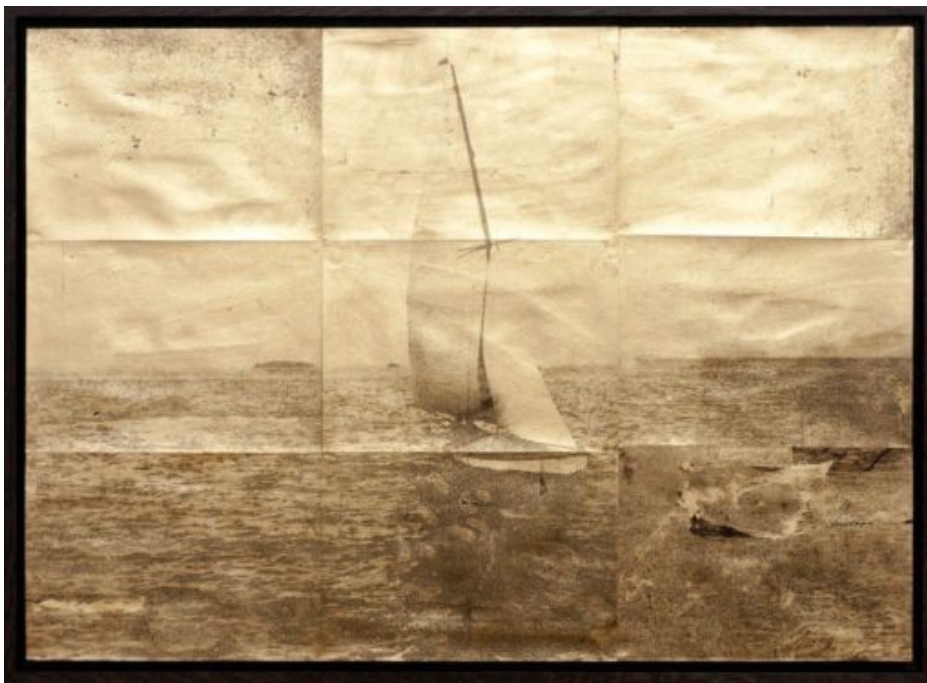

Albert Grøndahl, uden titel, 2016. Emulsion på bladsølv, 88,5 x 133 cm.

Det uvirkelige præg understreges af teknikken, som man fornemmer har været kunstnerens primære interesse. Alle værker er opbrudt i mindre stykker, der er fremkaldt separat med emulsion på bladsølv og -guld. Denne ret omstændelige proces betyder, at tone og intensitet varierer fra stykke til stykke, så hele fladen synes at changere og ændre karakter afhængig af lysindfaldet og vinklen, hvorfra den beskues. Materialets skrøbelighed har desuden den helt klart tilstræbte effekt, at motivet mange steder krakelerer og opløses i kaskader af rent sølv- og guldstøv, hvori der findes spor og direkte (finger)aftryk af kunstnerens bearbejdning. Det er ren mørkekammer-romantik, propfyldt med referencer til den nærmest alkymistiske proces, igennem hvilken kunstner og kemi i analog forening har tryllet fjerne verdener frem af lys og støv.

Man tænker på støvede skattekort så gamle, at pigmentet skaller af, når man med stor forsigtighed og rystende hænder forsøger at folde pergamentet ud for at opdage, hvilke skjulte guldskatte, der måtte gemme sig på fjerne, ukendte destinationer. Med fotografiet og skattekortet som sandhedsvidne kan vi fornemme en svag forbindelse tilbage igennem tid og rum til det sagnomspundne oprindelsessted, hvor motivet og guldet stammer fra. Samtidig er det umuligt at gennembryde den smudsede overflade, hvor fingre og proces har aflejret sig og umuliggjort nærmere aflæsning, som en forsikring om dokumentets originalitet. Rejsen ender blindt, men guldets og drømmen om den evige ferie er intakt.

Det, som er med Grøndahls værker, er, at de er så uforskammet effektive. Opdelingen af fladen i rektangulære felter, der hver især føjer til og differentierer sig fra helheden. Det ophøjede, *shiny* materiale, hvori lyset spiller så motivet på en gang sløres og afsløres. Det ultra-taktile, signaturagtige aftryk af proces. Fejlen som æstetisk virkemiddel og autencitetsmarkør. Det er så skamløst kommercielt, at man faktisk tilgiver det. Det er jo som bekendt ikke alt, hvad der glimter, som er falsk.

Albert Grøndahl, *Øresund*, 2016. Emulsion på bladguld, 48 x 66 cm.